

mark ikke er noget problem, men udefraopererende eller udlændinge, der opererer her, kan give os problemer. Derfor mener vi, at en skærpelse af paragraffen er absolut nødvendig.

Så er der de mange, der siger, og vi har også hørt det her i dag, at vi må klare det med argumentation og med oplysning. Men hvad søren skulle der være til hinder for at argumentere og oplyse og samtidig sætte nogle restriktioner for grove overtrædelser? Hensigten med lovgivning er jo ikke at afskaffe forbrydelse; det ville jo være dejligt, hvis det kunne lade sig gøre, men erfaringen viser jo, at det lader sig ikke gøre.

Hvorfor har vi så love? Hensigten med lovgivning er dobbelt, nemlig at afstikke nogle grænser, give et signal ud til befolkningen om, at inden for de grænser kan den operere frit, men overtrædes disse grænser, er der netop tale om en overtrædelse. Det er formål nr. 1, og formål nr. 2 er at bestemme de restriktioner, som følger af, at man overtræder grænsen.

Men der ligger også i restriktionen og dens art og størrelse et signal om, hvor alvorligt eller mindre alvorligt lovgivningsmagten og dermed samfundet ser på en overtrædelse, og derfor er CD indstillet på, at maksimumstraffen bør skærpes.

Vi ved jo, at domstolene er meget tilbageholdende med at bruge maksimumstraf. Vi er tilfredse med, at i visse tilfælde udgår bøde af strafferammen – deri ligger allerede en skærpelse – men hvis ikke også maksimumstraffen sættes op, vil domstolene ikke få det signal, som jeg fornemmer der er et flertal for her i salen: at man statuerer, at der skal stærke straffe til grove overtrædelser af disse ting.

Endelig skal jeg forholde mig til spørgsmålet om propaganda. Der er tidligere i debatten, men også her i dag blevet spurgt, hvem der kan afgøre, hvad propaganda er, og det er da klart ligesom så mange andre begreber til en vis grad flydende.

Men med de indikationer, som lovforslagets bemærkninger og talen allerede giver, er jeg overbevist om, at domstolene nok skal finde ud af gennem domspraksis at vurdere og statuere, hvor der er tale om en henkastet ytring, eller hvor der er tale om egentlig propaganda. Så vi mener, at den afgrænsning af skærpelsen, som ministeren her har fundet frem til, er operativ og hensigtsmæssig.

Som det fremgår, støtter CD dette lovforslag og vil med samme intensitet, som andre ordførere har lovet, følge det videre udvalgsarbejde.

Finn Rudaizky (S):

Forslaget til ændring af straffeloven i relation til racediskriminationen kan formentlig også betragtes som udtryk for fire klare signaler, der skal sendes ud herfra i dag.

Det første signal er, at Socialdemokratiet støtter den folkelige opbakning til, at Danmark ikke længere skal være hjemsted for trykning og eksport af nazistisk, barbarisk propaganda.

Socialdemokratiet forstår demonstrationerne mod nazismen i Kværs, Kollund, Randers og Greve og støtter den folkelige opbakning til kamp mod nazismen og racismen med ikkevolledige midler.

Det andet signal er, at Danmarks renommé i udlandet ikke længere skal tilsmudsnes, på grund af at udenlandske nazister misbruger den gode danske liberale holdning til ytringsfriheden.

Det tredje signal er til anklagemyndigheden om at skærpe håndhævelsen af racismeparagraffen.

Man kan måske sige, at der hidtil har været en urimelig rollefordeling mellem den lovgivende og den udøvende magt, idet politikerne har ønsket skærpet straf for overtrædelse af racismeparagraffen, samtidig med at politiet og Statsadvokaten ofte har afvist at rejse tiltale.

Det fjerde og måske vigtigste signal er det startskud, som bør lyde i dag som indledning og forberedelse til 1995, som bliver det europæiske år mod racisme. Det vil derfor være fint, hvis der kan igangsættes en massiv oplysnings- og holdningskampagne.

Vi politikere må i praksis vise, at vi mener kampen mod nazismen og racismen alvorligt, så vi kan være bekendt at se os selv i spejlet. 1995 skal blive året, hvor især den danske ungdom får udvidede muligheder for at høre og lære om nazisternes rædselsgerninger.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at intet forbud fjerner nazismen. Bekæmpelsen af nazismen og racismen er egentlig et spørgsmål om moral. Det er absurd at tale om nazismen anno 1994 som en politisk bevægelse i samme forstand som i 1930'erne og 1940'erne. Der er da heller ikke noget behov i Danmark for at forbyde nazipartiet, dertil vil også de afledede konsekvenser blive alt for store. Den bedste recept mod nazismen er fortsat oplysning, oplysning og atter oplysning.

Det folkelige engagement er den bedste garanti mod nazisme og racisme, hvad enten det er læserbreve, demonstrationer eller aktivitet i